

Hlava III. Těž povzruzení jeho k výpravě jeruzalémské.

L.P. 1095
Když toto a mnoho jiného náležitě byl vyprávěl, všickni shromáždění, jak kněžstvo, tak lid, Bohu díky vzdávajíce, slovům pána Urbana Papeže ochotně souhlas na jeho dávali, a že ustanovení jeho dobře budou šetřiti, věrným slibem potvrdili. Ale zároveň také pověděl, že ještě jiné soužení, nemensí ředeného již, ba ještě větší a nehorší, s druhé strany světově doléhá na křesťanstvo, žka:

„Jestliže, ó synové Boží, mužnější než kdykoli jindy slíbili jste Bohu, že pokoj vespolek budete zachovávatí a právy Církve věcně štířiti, jest třeba ještě, abyste, nápravou posvěcující nyní souce štípení, sílu své srdnatosti na jiné ještě dluho Boží i své obrátili. Jestit třeba, abyste bratřím svým, ve východních končinách přebývajícím a pomocí vaší potřebným a tolikrát už se jí dovolávavším, co nejrychlejší výpravou přispěli. Přitřihit na ně, jakož přemnohým vám již pověděno bylo, až k moři Stedozemnímu, až totiž k tak řečenému Rameni Svatojirskému, Turci, národ perský, kteříž po hranicích Romanie* víc a více zabírajíce země křesťanské, již sedmerym nájezdem válečným přemožené sobě podrobili, mnohé vraždíce neb v zajetí držíce, chrámů božích, království Boží pustošíce. A necháte-li jich ještě nějaký čas takto na pokoj, mnohem šite větší Boží budou zdepáni. Protož pokornou prosbou vás nabádám, ne já, ale Pán, rozhlášíte to všude, jakožto hlasatelé Kristovi, a nabádejte všech, které-hokoli stavu, rytířův i pěších, bohatých i chudých, aby vás hleděli přispěti křestanům k vypuzení toho plemene mrzkehoz krajín našich bratři. Přítomným ohlašují, nepřítomným vzkazují, Kristus pak velí. Všem pak, kteří se tam vydají, jestliže by na pochodu nebo za plavby po moři nebo v boji s pohany smrtí byli připravěni a život dokonali, dostane se odpuštění hříchův. To připovídám těm, kteří půjdou, obdařen jsa mocí tou od Boha. O, jaká hanba, kdyby národ tak opovržený, zvrhlý a zlým duchům otročící, zdolal takto národ zušlechtný věrou všemohoucího Boha a jmenem Kristovým se stkrvécil! O, jaké výčitky utřítí byste od samého Pána, kdybyste nepomohli těm, kteříž za vyznavče Kristovy se počítají jako vy. Ať se vypraví, pravil, proti nevěrcům v

* Romanie zde i všude jinde v knize značí Malou Asii.

boj, hodný již početi a vítězné trofeje, všickni ti, kdož dříve zlořile vzněcovali pátky soukromé i mezi věčci. Nyní staňte se rytíři Kristovým, kdož bývali jste loupežníky; nyní právem proti barbarům bojуйте, kdož kdysi proti bratřím a pokrevencům jste brojili; nyní věčných odměn sobě dobudez, kdož dříve za několik grošů dávali jste se najímati. O dvoji počtu pracujete, kteří k záhubě těla i duše jste se namáhali. Oh zajisté tu smutní, tu chudi, tam však veselí a bohati, tu nepřátelé Páně, tam však přátelé jeho budete. A kdož vypraviti se hodlají, ať nijak neotálejí, ale svoje statky v poručení dáduce a vším potřebným se zaopatříce, jakmile pomine zimní nepohoda a ukáže se jaro, vedením Páně tile na cestu se vydají.“

Hlava IV. O biskupu puském a o pozdějších udalostech.

Touto řečí pán papež takové radostné nadšení vzbudil v poslucháčích, že nic se jim nevidělo zasluznějšího takého podniku, a mnozí ihned slíbili, že sami se vypraví, i jiné nepřítomné že plně budou k tomu míti. Z nich jedním byl biskup puský, jménem Ademar, kterýžto později jakožto náměstek apoštolský veškeru vojsku Boží obezle a moudře vedl a k vykonání podniku živě podněcoval. A když takto bylo na sněmu ustanoveno, co jsme vyložili, a všecko dobře utvrzeno, shromáždění přijavše požehnání rozhřešující, rozešli se; a do svých obydlí se vrátivše, ohlašovali všem, kteří o tom nevěděli, co a jak bylo ujednáno. A když se to daleko široko po krajínách rozneslo, umlouvali se zachovávatí vespolek mír, jež zovou treuga, a přísahou to utvrzovali. A brzy mnozí, všeho stavu a zamětnání, dozvěděvše se o odpuštění hříchů, s úmyslem očistěné mysli učinili slib, že se vypraví a půjdou, kam bylo poručeno.

O jak důstojno bylo a milo nám všem zřiti ony kříže, hedvábné neb zlatokanáne neb jakkoli vůbec zdobí se roucha krásná, kteréž poutníci, slibvší vypraviti se, na rozkaz téhož papeže na pláštích nebo kabátcích, kuthách nebo tunikách na ramena si všivali. Věru náležito bylo, aby bojovníci Boží zaslouženým znamením vítězným se označovali a obrňovali, kteříž pro jeho čest do boje se hotovili. A poněvadž takto

znakem z onoho p aby podsi dobrá př získává d jest po r jest trest se získáv kem dobi na věky j Tak U k tomu d novil a p popudem byli vypu lamí pov ností jeh

L.P. 1095
A le dáb lidí proti Ten už di bavorské na stolci ský a Řel névadž ta zvolen b, skupě ka tomuto v sate a poi bránil, cc monastři jsa otrže s Bohem stvím Cíi a úřad ap

* Mlntno